

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁπρηθείας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀναγνώσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμήνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνοι καὶ Τριμήνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗΝ Τῇ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδμήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐδριμίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 6 Μαρτίου 1926

Ἔτος 48ον—Ἀριθ. 14

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Πῶς; ἔκαμε ὁ Φραγκίσκος.

— Ναί, ξανάπε ὁ μηχανικός. Εἶμαι μόνο ὁ ταμίας σου. Ὅταν σοῦ χρειάζεται τιποτα, μὴ δυσκολεύεσαι νὰ μοῦ τὸ ζητᾷς.

Ἦταν ἀδύνατο νὰ ἐκφρασθῇ μὲ περισσότερη λεπτότητα. Ἀπὸ τότε, ὁ Φραγκίσκος ζού-

σε σὰν πλουσιό-
παιδο. Μὲ τὸ πορτοφολάκι του γεμάτο, ἦταν ἐλεύθερος νὰ γυρίζῃ μόνος του μέσα στὴν καινούργια ἐκείνη πόλη. Τὴ γνώρισε δλᾶκερη, ἀπὸ τὴ μιά της ἄκρῃ ὡς τὴν ἄλλη, κι ὕστερα πῆγε νὰ ἰδῇ τὸ Σολόν, πού εἶναι τὸ ἀληθινὸ κέντρο τοῦ Σαίγκόν, γιατί ἐκεῖ μένουν οἱ πλούσιοι Κινέζοι, πού ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς ἀνναμίτες χωρικοὺς τίς ἐσοδαίς τοῦ ρυζιοῦ.

Μιά μέρα, ὁ μηχανικός πήρε τὰ δυὸ παιδιά του καὶ τὰ πῆγε στὸ Σολόν, νὰ ἰδοῦν τὰ ἔργα, πού εἶχε κάμει ὁ γάλλος δήμαρχος. Εἶδαν τὰ σχολεῖα, τὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰ μουσεῖα.

Καταλαβαίνετε βέβαια πόσο γρήγορα περνοῦσε ὁ καιρὸς γιὰ τὸ Φραγκίσκο, μέσα στὸ πλήθος αὐτὸ τῶν καινούργιων ἐντυπώσεων. Ὑστερ' ἀπὸ δυὸ-τρεῖς ἑβδομάδες, ὁ κ. Καρινὺ πήρε τὰ παιδιά του (μποροῦμε νὰ λέμε τὰ παιδιά του, γιατί τὰγαποῦσε καὶ τὰ δυὸ μὲ τὴν ἴδια στοργή) κι ἐγκατεστάθηκαν σ' ἓνα σπιτάκι,

λιγάκι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, πρὸς τὸ μέρος τοῦ καναλιοῦ. Τὸ σπιτάκι αὐτό, μὲ τὴ βεράντα του καὶ τὸν ὠραῖο του κήπο, ἦτανε μαγεῖα καὶ τὰ δυὸ παιδιά τὸ ἀγάπησαν ἀμέσως.

Μὰ ὁ κ. Καρινὺ ἦταν ὅλο καὶ περισσότερο ἀπασχολημένος μὲ τίς ὑποθέσεις του, γι' αὐτὸ πήρε μιά Ἀνναμίτισσα γκουβερνάντα νὰ προσέχῃ τὴ Λούση, νὰ βγαίνει μαζί της περὶπατο καὶ νὰ τὴν πηγαίνει σ' ἓνα γαλλικὸ σχολεῖο. Ὅταν δὲν εἶχε μαθήματα, ἡ μικρὴ

στὰ παιδιά ὡς συνάδελφό του, μηχανικὸ ἀπὸ τὸ Σαίγκόν, πού εἶχε σπουδάσει στὸ Παρίσι καὶ διεύθυνε τώρα μεταλλευτικὲς ἐργασίες στὸ Κάμποτζ.

Ὁ Φραγκίσκος δὲ θὰ τολμοῦσε νὰ τὸ φανερώσῃ. Ὅμως ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή πού ἀντίκρουσε τὸν ἀγνωστον αὐτόν, ἐνοιωσε κάτι σὰν ἀντιπάθεια καὶ σὰν ἓνα προαίσθημα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς θάφερνε κάτι κακό. Τὰ αἰσθήματα αὐτὰ φαινόνταν ἀδικαιολόγητα, γιατί ὁ Ἀνναμίτης ἦταν ἓνας ἄνθρωπος

γλυκόλογος καὶ πολὺ περιποιητικὸς στὰ δυὸ παιδιά. Τὸν ἔλεγαν Κοῦ-Σύ. Μιλοῦσε καλὰ τὰ γαλλικά καὶ ἀπὸ φεῦγε πάντα νὰ κἀνὴ λόγο γιὰ τὴν κατὰγωγὴ του. Ἀκόμα καὶ τὸνομά του ἤθελε νὰ τὰλλάξῃ κι' ἔλεγε πῶς ἦταν βαπτισμένος καὶ εἶχε τὸνομα Ἀλβέρτος. Κάθε φορὰ πού ἐρχόταν, ἔφερνε στὰ παιδιά κι' ἀπὸνα ὄψο ἢ κανένα ζαχαρωτό. Πότε χάριζε σ' τὴ Λούση καμμιὰ κούκλα ἢ κανένα βραχι-

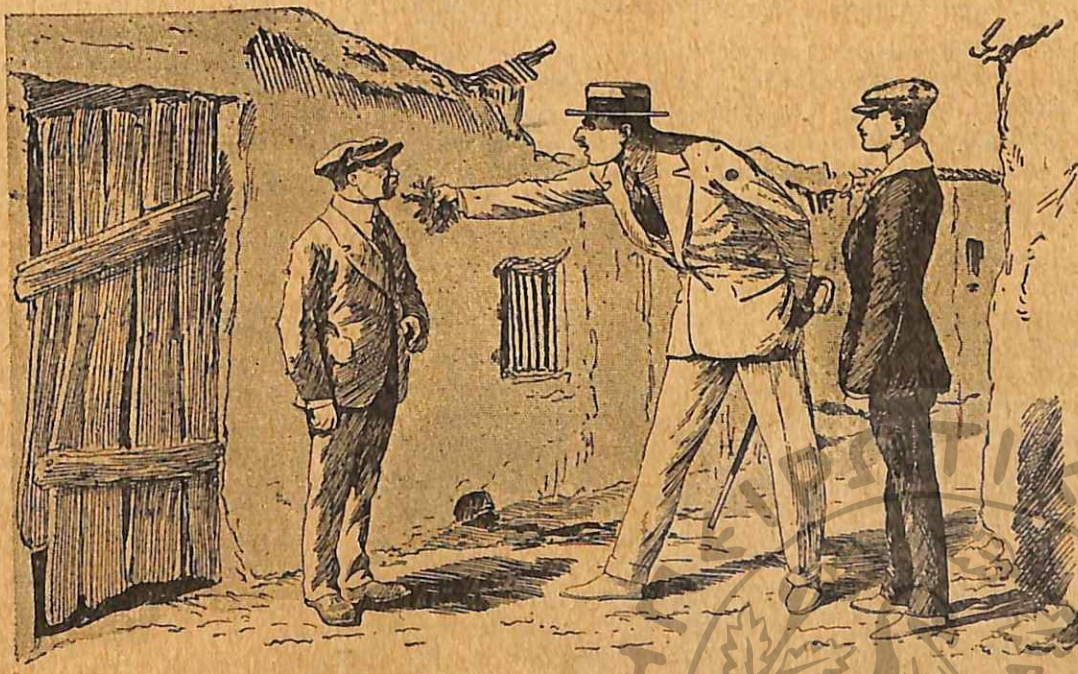
«—Τροῦ-Τιέν, εἶσαι ἓνας λοποδότης!...» (Σελ. 105, στίχ. γ')

φρόντιζε τὸ σπίτι καὶ γινόταν σιγὰ-σιγὰ καλὴ νοικοκυρούλα. Ὅσο γιὰ τὸ Φραγκίσκο, ὁ φίλος μας εἶχε καταφέρει νὰναβληθῇ ἡ ἐγγραφή του στὸ σχολεῖο ἔως τὸ Πάσχα καὶ στὸ μεταξὺ αὐτὸς ἦταν ἐλεύθερος νὰ γυρίζῃ, νὰ χαζεύῃ καὶ νὰ μαθαίνει μαζί χίλια-δυὸ χρήσιμα πράγματα.

Ἐνα βράδυ, ὁ μηχανικός γύρισε ἀπ' ἔξω μαζί μ' ἓνα κύριο, ντυμένο μὲ ἄμπετο εὐρωπαϊκὸ κοστούμει, μὰ πού εἶχε στὸ πρόσωπό του τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Ἀνναμιτικῆς φυλῆς. Τὸν σύστησε

λάκι, πότε στὸ Φραγκίσκο κανένα σπαθάκι παλιὸ ἢ κανένα ἀγαλματάκι. Μιά μέρα μάλιστα τοῦφερε ἓνα πιστολάκι μὲ κοκκαλένια λαβή, παλιό, ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ αὐτοκράτορα Γκιὰ-Λόγκ, μαζί μὲ λίγη μπαρούτη καὶ λίγα βόλια γιὰ νὰ τὸ γεμίζει καὶ νὰ σκοτώνῃ πουλιὰ.

Μὰ καὶ μ' ὅλ' αὐτά, ὁ μικρὸς δὲν μποροῦσε νὰ τὸν χωνέψῃ αὐτὸν τὸν Ἀνναμίτη. Πρῶτα-πρῶτα αὐτὸς ἔπαιρνε συχνὰ τὸν κ. Καρινὺ μαζί του τὰ βράδια, μετὰ τὸ φαγητό, καὶ τὰ παιδιά

έβλεπαν τὸ μηχανικὸ νὰ γυρίζη δλοά-
να καὶ πιδ ἀργά, κουρασμένους, χλω-
μὸς καὶ ἀφηρημένους. Αὐτὸς, ποὺ ἦταν
πάντα μὲ ὄρεξη, τώρα ἔμεινε ἀμίλητος
ὡρὸς δλάκερες καὶ θύμωνε μὲ τὸ πα-
ραμικρό. Ἐπαψε πιδ νὰ κάνη λόγο γιὰ
τὸ μηχανήμα καὶ γιὰ τὰ σχέδιά του.

Κι' ἡ Δούση κι' ὁ Φραγκίσκος ὑπό-
φεραν βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ. Μὰ
ὁ μικρὸς μας φίλος εἶχε ἕναν χαρακτή-
ρα ἀποφασιστικὸ καὶ δραστήριο καὶ δὲν
ἐννοοῦσε νὰ βλέπη τὰ πράγματα μὲ τὰ
χέρια σταυρωμένα.

Σκέφθηκε νάνακαλύψῃ ποὺ πῆγαινε
ὁ μηχανικὸς καὶ βράδου καὶ ποῖα ἦταν
ἡ αἰτία τῆς θλιτερῆς ἀλλαγῆς του.

Ἐνα βράδου λοιπὸν κατὰφερε νὰ γλυ-
στηρήσῃ ἀπὸ τὸ δωμάτιό του καὶ κρύ-
φτηκε πίσω ἀπ' τὴν πόρτα τοῦ κήπου.

Ὅπως τὸ περίμενε, κατὰ τίς ἐννιά,
εἶδε τὸν κ. Καρινὺ μὲ τὸ φίλο του,
νὰ βγαίνουν ἔξω. Τὸς πῆρε ἀπὸ πί-
σω. Βέβαια, αὐτὸ ποὺ
ἔκανε δὲν ἦταν σω-
στό. Δὲν εἶχε κανέ-
να δικαίωμα νὰ κα-
τασκοπεύῃ ἕναν ἄν-
θρωπο ποῦ, τὸ κά-

«Τι κάν. υν ἐκεῖ-μέσο;» (Σελ. 110. στ. β')

τω-κάτω, τοῦ εἶχε φερθεῖ μὲ τὴ μεγα-
λύτερη λεπτότητα κι' εὐγένεια. Μὰ ὁ
σκοπὸς του ἦταν νὰ μάθῃ τί ἦταν ἐκεῖ-
νο ποὺ εἶχε τόσο βλαθερὴ ἐπίδραση
πάνω στὸν προστάτη του.

Ἀφοῦ ἀπομακρύνθηκαν κάμποσες
ἐκατοντάδες μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι τους,
οἱ δύο μηχανικοὶ στάθηκαν σὲ μιὰ πλα-
τεῖα, ὅπου στάθμευαν τὰ ποῦς-πούς, τὰ
μικρὰ ἐκεῖνα ἀνναμιττικὰ χειροκίνητα
ἀμαξάκια, ἀνέβηκαν σὲ δύο ἀπ' αὐτὰ καὶ
ἔδωσαν μιὰ διεύθυνση, ποὺ τὸ παιδί δὲν
τὴν ἄκουσε. Ἐφαξε τίς τσέπες του κι'
εἶδε πὼς δὲν εἶχε λεπτὰ μαζὶ του. Ἐτσι,
μὰ καὶ δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ κι' αὐ-
τὸς ἕνα ποῦς-πούς, ἦταν ἀναγκασμένος
ν' ἀκολουθήσῃ τρέχοντας τοὺς δύο μη-
χανικούς.

Στὴν ἀρχὴ ἦταν ἕνα παιχινδάκι.
Κρατοῦσε τὴν ἀπόστασιν κι' ἔτρεχε κα-
νονικά. Μὰ ὅταν τ' ἀμαξάκια ἔστριψαν
ἀπὸ τὸ δημόσιο κήπο καὶ διευσθύνθη-
καν πρὸς τὸ δρόμο τοῦ Σολόν, τὸ παι-
δι ἄρχισε νὰ λαχανιάζῃ κι' ὁ ἴδρωτας
ἔτρεχε ἀπὸ τὸ μέτωπό του. Ἐτρεξε
ἔτσι ἕνα δλάκερο τέταρτο τῆς ὥρας.
Ὅταν πλησίασαν τὰ πρῶτα σπιτάκια
τοῦ Σολόν, τὰ ποῦς-πούς σταμάτησαν
μπρὸς σ' ἕν' ἀπ' αὐτά. Ἦταν μὲ χαμο-
κέλλα, μὲ μιὰ πελώρια κινέζικη ἐπι-
γραφή.

—Τι διάβολο πᾶει νὰ κάνῃ καὶ-μέσα
ὁ κ. Καρινὺ; συλλογίστηκε ὁ Φραγκί-
σκος, βλέποντας τὸ ἀποκρουστικὸ θέα-
μα τοῦ χαμόσπιτου, ὅπου μῆκαν οἱ
δύο φίλοι, ἀφοῦ πλήρωσαν τοὺς δύο μπῆδ.

Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ τὰ μάθῃ
δλα. Γλῡττήρησε λοιπὸν κι' αὐτὸς πίσω
ἀπὸ τὸν κ. Καρινὺ μέσα στὸ σπιτάκι.
Πέρασε ἀπὸ μιὰ χαμηλὴ σάλα, ὅπου
κάμποσοι Κινέζοι ἐπιναν τσάι, παίζον-
τας τὰ ζάρια. Εἶδε ὅτι ὁ κ. Καρινὺ
κι' ὁ φίλος του δὲν ἦταν σ' αὐτὴ τὴ
σάλα. Ἐσπρωξε μιὰ πόρτα καὶ βρῆκε
μιὰ σκάλα, ποὺ ὡδηγοῦσε σ' ἕνα ὑπό-
γειο. Ἐκεῖ τὸν ἐπίασε στὸ λαμπρὸ μιὰ
μυρωδιὰ δυνατὴ καὶ γλυκειά, ποὺ ἦταν
ἀζύρινα νὰ καταλάβῃ ἀπὸ ποῦ ἐρχόταν.

—Τι διάβολο μαγερεύουν δώ-μέσα;
συλλογίστηκε καὶ πάλι ὁ φίλος μας.

Στὸ βάθος τοῦ διαδρόμου ἦταν ἕνα
παράθυρο κλεισμένο μ' ἕνα στόρι. Ἀνά-
μεσ' ἀπὸ τὸ στόρι, ὁ φίλος μας εἶδε
κάτι μικρὲς λάμπες, ποὺ τοῦ τράβηξαν
τὴν προσοχή. Πλησίασε, ἀνασάκωσε
τὸ στόρι κι' εἶδε κάτι, ποὺ ἦταν γι' αὐ-
τὸν ἀκατανόητο.

Μέσα σὲ μιὰ χα-
μηλὴ σάλα, φωτι-
σμένη ἀσθενικὰ ἀπὸ
χρωματιστὰ φανα-
ράκια, κρεμασμένα
ἀπὸ τὰ ταβάνι, ἄν-
θρώπινα σώματα ἦ-
ταν ἐκπλωμένα πλά-
νω σὲ φάθες. Ἄλλοι

φοροῦσαν πολὺχρωμοὺς κινέζικους μαν-
δύες. Δυὸ ὅμως στὴν ἀντικρινὴ γωνιά,
φοροῦσαν ἄσπρα εὐρωπαϊκὰ ρούχα κι'
ἦταν ἐκπλωμένοι κοντὰ-κοντὰ. Ὁ ἕνας
φοροῦσε, πάνω ἀπὸ τὸ κοστούμι του,
ἕνα κλαρωτὸ κιμονό. Ὁ Φραγκίσκος
γνώρισε τὸν κ. Καρινὺ καὶ τὸν Ἀννα-
μίτη μηχανικὸ.

Δὲ μιλοῦσαν καὶ φαινόταν σὰ νὰ
εἶχαν ἀποκοιμηθεῖ. Μὰ τοὺς κοίταξε
προσεχτικὰ κι' εἶδε πὼς δὲν κοιμόνταν.
Ἀνάμεσά τους ἦταν ἕνα πλατὺ πιάτο,
ὅπου ἔκαιγε μιὰ χαμηλόφωτη λάμπα.
Ὁ Κου-Σὺ ἔβαζε πάνω στὴ λάμπα ἕνα
μακρὸν τσιμπούκι, ὅπου ἕνας μπῆδ ἔβα-
ζε κάθε τόσο ἕνα μικρὸ βῆλο ζυμωμένο
μὲ τὸ χέρι του. Ὅταν ἀναψῇ αὐτὸς ὁ
βῆλος, ἔδωσε τὸ τσιμπούκι στὸν κ. Κα-
ρινὺ κι' ἐκεῖνος τράβηξε μιὰ μεγάλη
ρουφηξιὰ κι' ὕστερα ἔπεσε πάνω στὸ
στρώμα του σὰν ἀναίσθητος. Ἐνας σπα-
σμὸς ξαφνικῆς ἡδονῆς φώτισε τὸ πρό-
σωπό του. Τὸ ἴδιο ἔκαμε ὕστερα κι' ὁ
Ἀνναμίτης κι' ἔγειρε κι' αὐτὸς βαρὺς
πάνω στὸ προσκεφάλι του. Ὁρησκευ-
τικὴ σιγὴ βασιλεῖε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο.
Μόνον κάπου-κάπου, μερικοὶ στεναγμοὶ
ἢ μερικά ἐλαφρὰ βογγητὰ τάραζαν τὴ
σιωπὴ.

Ὁ Φραγκίσκος εἶχε ἰδεῖ ἀρκετὰ, μὰ
δὲν εἶχε νοιώσει τὴν τρομερὴ σημασία
αὐτοῦ τοῦ θεάματος. Γιατὶ, μόλις εἶδ'
ἕνα ναύτη, ποὺ περνοῦσε ἀπὸ τὸ διά-
δρομο, τὸν ρώτησε:

—Τι κάνουν ἐκεῖ μέσα;

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ

(Ἀπερωμένο τοῦ Τέλλου Ἀργε)

Τοανὴ τῆς Ἀθηνᾶς πόλη, μεγάλη,
Ποῦ σὲ χαϊδεύει μιὰ ψυχὴ Φειδία,
Σ' ἔμένα, ἐκεῖ ἀπὸ τὴ Δυστυχία,
Ἄνοιξε τὴν παρήγορή σου ἀγκάλη!

Τὴ βαρεμένη λύτρωση ζωὴ μου
Μὲ τῶν Θεῶν σου εἰν παλιὰ θρησκεία
Καὶ στῆς Θεᾶς τῆς ζωαντὴν σοφία
Κατήχησε καὶ μένα τὴν ψυχὴ μου.

Κάνε, γιὰ μέ, ξανά νὰ ζωντανέψῃ
Τῶν τραγικῶν σου τὴ μεγάλη Δύρα,
Τὴ θεία τους τέχνη νὰ σκοπίσῃ γύρω,
Τὴν ἀνθησὶ μου νὰ γλυκοπλανέψῃ.

Τοανὴ τῆς Ἀθηνᾶς πόλη, μεγάλη,
Ποῦ σὲ χαϊδεύει μιὰ ψυχὴ Φειδία,
Σ' ἔμένα ἐκεῖ ἀπὸ τὴ Δυστυχία,
Ἄνοιξε τὴν παρήγορή σου ἀγκάλη! . .

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Ο ΓΛΑΡΟΣ

Μιὰ φορὰ ἦταν ἕνας γλάρος. Ἐτρεῖς
τί εἶναι οἱ γλάροι, μικρούλη μου; Ὁ-
χι; . . Οἱ γλάροι εἶναι κάτι μεγάλα
ἄσπρα καὶ σταγνὰ πουλιά, ποὺ ζοῦν
κοντὰ στὴ θάλασσα. Ἐχουν σπαθωτὰ
φτερά ποὺ σχίζουν γοργὰ τὸν ἀέρα
καὶ πότε σηκώνονται ψηλὰ-ψηλὰ γιὰ
νὰ γυγαντέψουν κανένα ψαράκι, πότε
βουτιοῦνται ὀρμητικὰ στὸ νερὸ γιὰ νὰ
τάρπαξουν καὶ νὰ τὸ φᾶνε.

Ὁ δικὸς μας ὅμως ὁ γλάρος ἦταν
ἀκόμη μικρούλης. Τὰ φτερά του δὲν
εἶχαν δυναμώσει καὶ δὲν μπορούσε νὰ
πετάξῃ, οὔτε νὰ κολυμπήσῃ στὸ γι-
αλό. Καθόταν μέσα στὴ φωλίτσα του καὶ
περίμενε νὰ ἔρθῃ ὁ πατέρας του νὰ τοῦ
φέρῃ κανένα ψαράκι, ἢ νὰ ἔρθῃ ἡ μαν-
νούλα του νὰ τὸν χαϊδέψῃ καὶ νὰ τοῦ
σιτάξῃ τὰ πούπουλά του. Κι' ὅταν ἔλει-
παν ἐκεῖνοι, κοίταξε τὸν γαλάζιο οὐ-
ρανὸ καὶ τὰ πουλιὰ ποὺ περνοῦσαν κο-
παδιαστὰ κι' ἔλεγε: «Ἀχ, πότε θὰ μπο-
ρέσω κ' ἐγὼ νὰ πετάξω σὰν κι' αὐτά,
νὰ πηγαίνω ψηλὰ ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ νὰ
βουτιέμαι ἔπειτα μέσ' στὴ γαλανὴ θά-
λασσα καὶ νὰ πᾶνω τὰ ψάρια καὶ τὰ
καθούρια, καὶ νάμαι ὁ καλύτερος γλά-
ρος ἀπ' ὅλους ἐδῶ γύρω;»

Κι' ἔδλεπε τ' ἄσπρα πουλιὰ ποὺ πε-
τοῦσαν καὶ τὰ ζήλευε, καὶ τὸ βράδου
χωνόταν μέσ' στὴν ἀγκάλια τῆς μαν-
νούλας του καὶ τὴν ρώταγε: «Μαν-
νούλα, πότε θὰ μπορέσω κι' ἐγὼ νὰ
γίνω ἕνα ἄμφορο δυνατὸ θαλασσοπούλι
σὰν καὶ τ' ἄλλα;» Καὶ ἡ μαννούλα
του τὸν χαϊδεύε καὶ μὲ τὴ μύτη τῆς
τοῦ ἔσιαχνε τὰ φτερά καὶ τοῦ ἔλεγε
σιγὰ-σιγὰ νανουρίζοντάς τον ὅτι νὰ ἔχῃ
ὑπομονὴ καὶ θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ μπο-
ρῇ νὰ πετάξῃ ψηλὰ ψηλὰ καὶ νὰ ἰδῇ
τοὺς γιालοὺς καὶ τίς ἄσπρες πολιτεῖες,
καὶ τὰ καράβια μὲ τ' ἄσπρα τὰ πανιά,
καὶ τίς βαρκούλες ποὺ τρέχουν γρή-
γορα καὶ σχίζουν μὲ τὴν πλώρη τους

τὰ νερά. Καὶ ὁ γλάρος ἀποκοιμιόταν
κι' ἔδλεπε στὸν ὕπνο του ἔλ' αὐτὰ τὰ
ὄρατ'α πράγματα ποὺ τοῦ ἔλεγε ἡ μαν-
νούλα του καὶ συλλογίζονταν: «Πότε,
ἂχ πότε θὰ γίνω ἀλήθεια;»

Μιὰ μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπαν ὅλοι,
ἦρθε ἐκεῖ κοντὰ μιὰ βάρκα καὶ βγή-
καν τρεῖς ἄνθρωποι μὲ μαῦρα ἡλιο-
καμένα πρόσωπα καὶ τὸν κοίταξαν πα-
ράξυνα. Καὶ εἶπε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς:

—Μπα, ἕνας γλάρος!

Καὶ ὁ ἄλλος εἶπε:

—Εἶναι μικρούτσικος ἀκόμη. Πάρ' τον
νὰ τὸν δώσῃς στὰ παιδιὰ σου.

Κι' ὁ γλάρος ἔκλεισε τὰ μάτια του
γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ καὶ νὰ μὴν ἀκούῃ,
κι' ὁ μαῦρος ἄνθρωπος τὸν πῆρε καὶ
τὸν ἔβαλε μέσα σ' ἕνα σακκούλι καὶ τὸ
ἔδεσε σφιχτὰ ἀπὸ πάνω.

Κι' ὅταν τὸ ἀνοίξε καὶ βγῇ ὁ γλά-
ρος καὶ κοίταξῃ γύρω του ζαλισμένος,
εἶχαν χαθεῖ πιδ ἡ γαλάζια θάλασσα καὶ
οἱ βράχοι, καὶ παντοῦ ἦσαν σπῖτια καὶ
δρόμοι κι' ἕνα σωρὸ μάτια ποὺ τὸν
κοίταζαν περίεργα.

Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε μιὰ καινούργια
ζωὴ γιὰ τὸν γλάρο μας. Τὰ παιδιὰ
τοῦ ἔδεναν ἕνα σπαγκάκι στὸ πόδι κ' ἔ-
παιζαν μαζὶ του καὶ τοῦ ἔρριχναν ψα-
ράκια καὶ τοῦ τραγουδοῦσαν:

Γλάρε, γλάρε, βοῦτα,
νὰ πᾶς στὴ φωλιὰ σου
νὰ πιδῶς τὰ παιδιὰ σου.

Ὁ γλάρος ὅμως δὲν ἀγρίευσ. Κα-
θόταν συμμαζεμένος, ἡσυχὸς στὴ γω-
νιά κι' ἔτρωγε τὰ ψαράκια ποὺ τοῦ
ἔρριχναν τὰ παιδιὰ καὶ δὲν προσπα-
θοῦσε νὰ φύγῃ. Στὴν ἀρχὴ, θυμόταν
ἀκόμη τοὺς βράχους καὶ τὴ γαλάζια
θάλασσα καὶ τὸν ψηλὸ οὐρανὸ μὲ τ' ἄ-
σπρα συννεφάκια καὶ τὴ μαννούλα
του ποὺ τὸν νανούριζε ἔτσι γλυκὰ κάθε
βράδου. Δίγο-λίγο ὅμως τὰ ἔχασε
κι' αὐτὰ καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ μὲ τίς
κότες καὶ νὰ κάθεται μαζὶ τους καὶ
νὰ κουρνιάζῃ μ' αὐτὲς τὸ βράδου. Κι' οἱ
κότες τὸν περιγελοῦσαν κι' ἔλεγαν:
«Γιὰ κοίτα αὐτὸ τὸ θαλασσοπούλι, τί
θέλει μαζὶ μας; Δὲν μπορεί οὔτε στὰρι
νὰ φάῃ, οὔτε νὰ κάνῃ αὐγά».

Τὸν γλάρο ὅμως δὲν τὸν ἐννοιαζε γιὰ
ἔλ' αὐτὰ, οὔτε καταλάβαινε γιὰτὶ τὸν
περιγελοῦσαν οἱ κότες. Τὰ φτερά του
εἶχαν μεγαλώσει καὶ δυναμώσει, ἀλλὰ
δὲν εἶχε δοκιμάσει ποτὲ τοῦ νὰ πε-
τάξῃ. Γύρω γύρω του ἦσαν σπῖτια καὶ
αὐλὲς καὶ μόνο ὅταν ἔκανε ἀπάνω,
ἔδλεπε τὸν γαλάζιο οὐρανὸ καὶ τότε
χτυποῦσε ἡ καρδούλα του κι' ἀπὸ μέσα
τοῦ ἔδεναν πάλι κάτι ἀκαθόριστα
παλιὰ πράγματα, σὰν μιὰ μελωδία
ποῦ τὴ νοιώθουμε μέσα μας καὶ δὲν
μποροῦμε νὰ βροῦμε τὸν ἦχο τῆς.
Ἐπειτα πάλι κατέβαινε τὸ κεφάλι καὶ
καθόταν μὲ τίς κότες καὶ μὲ τὰ παι-

διὰ κ' ἔβλεπε τὴ μύτη του στὸ χῶμα
κ' ἔτρωγε τὰ ψαράκια ποὺ τοῦ πε-
τοῦσαν.

Μιὰ μέρα ὅμως καθὼς κοίταξε ψηλὰ,
εἶδε ἕνα ὄρατο ἄσπρο πουλὶ νὰ σχίζῃ
τὸν ἀέρα. Πετοῦσε ἀργά, κουνώντας
μὲ μεγαλοπρέπεια τὰ μακρὰ φτερά
του, καὶ πότε ἀνέβαινε ψηλὰ, πότε
ὀρμοῦσε μὲ τὸ κεφάλι κάτω σὰ νὰ ἦταν
νὰ πῆσῃ στὴ γῆ.

Καὶ τότε τοῦ γλάρου τοῦ χτύπησε
ἡ καρδιά του δυνατὰ-δυνατὰ καὶ ἔλες
οἱ παλιὲς ἀναμνήσεις καὶ τὰ νανουρί-
σματα τῆς μητέρας του ἀνέβηκαν στὴν
καρδιά του καὶ τοῦ τὴν πλημμύρισαν.
Καὶ τότε πάλι συλλογίστηκε μὲ λα-
χτάρα: «Ἀχ, θὰ μπορέσω κι' ἐγὼ ποτὲ
νὰ πετάξω ὅπως αὐτὸς ὁ γλάρος καὶ
νὰ ἰδῶ τίς πολιτεῖες καὶ τοὺς γιालοὺς
ποὺ μοῦ ἔλεγε ἡ μαννούλα μου;» Καὶ
ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα, ἄρχισε, τὴν ὥρα
ποὺ ἦταν μόνος του, νὰ δοκιμάζῃ τὰ
φτερά του καὶ νὰ τὰ τεντώνῃ, προσπα-
θώντας νὰ πετάξῃ. Καὶ τὸ βράδου, ὅταν
κούρνιαζε μαζὶ μὲ τίς κότες, ἔδλεπε
στὸν ὕπνο του τοὺς γιालοὺς καὶ τίς

πολιτεῖες καὶ τινάζονταν, κι' οἱ κότες
μουμουρίζαν μεσ' στὸν ὕπνο τους κ'
ἔβριζαν «τὸ θαλασσοπούλι ποὺ ἦρθε
καὶ κάθισε μαζὶ τους, καὶ τρώει τοὺς
καλύτερους μεζέδες χωρὶς νὰ κάνῃ
οὔτε αὐγά οὔτε τίποτα.»

Ὁ γλάρος ὅμως σιγὰ σιγὰ ἄρχισε
νὰ πετάῃ λιγάκι. Στὴν ἀρχὴ, ἀνέβαινε
πετώντας τὰ σκαλοπάτια τῆς αὐλῆς.
Ὑστερα ἐπέταξε ὡς τὸ πεζούλι. Καὶ
μιὰ μέρα πέταξε ὡς τὴν μεγάλην συκιά
ποὺ ἦταν πλάι στὸ πηγάδι.

Κι' ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκανε μὲ χτυπο-
κάρδι ὅταν ἦταν μόνος του, γιὰτὶ ἂν
τὸν ἔδεναν τὰ παιδιὰ τοῦ ψαῖ, θὰ
τὸν ἔδεναν μὲ τὸ σπάγκο καὶ τότε δὲν
θὰ ἔδλεπε πιδ ποτὲ τὴ μακρινὴ θά-
λασσα καὶ τοὺς μεγάλους βράχους ποὺ
τοὺς χρύσωνε ὁ ἥλιος κάθε σούρουπο.

Μιὰ μέρα ὅμως, καθὼς ἦταν πάλι
μόνος του, εἶδε ἀπὸ μακρὴ νὰ ἐρχεται
ἕνα μεγάλο πουλὶ σὰν καὶ κείνο ποὺ εἶδε
τὴν ἄλλη φορὰ. Ἡ καρδιά του χτύ-
πησε δυνατὰ, οἱ φτεροῦγες του ἀνοῖξαν
μόνες τους καὶ μὲ μιὰ φωνὴ χάθηκε
στὸν γαλάζιο οὐρανὸ.

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

II'.

Πῶ, τί τρομερὴ καταστροφὴ!

Τὸ ἕνα σίδερο, κείνο ποὺ πέταξε ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία, βρῆκε τὴ λάμπα,
τὴν ἔσπασε καὶ τὴν ἔσβυσε. Τὸ ἄλλο ποὺ τὸ πέταξε ἡ ἀδελφὴ τῆς, ἀντὶ νὰ βρῇ
τὴν ἀρκούδα, βρῆκε τὸν Φακὴ ἴσα ἴσα τὴ στιγμή ποὺ πυροβολοῦσε.

Ἐτσι ἡ σφαῖρα του χώνεται στὸν τοῖχο χωρὶς νὰ γγίξῃ καθόλου τὸν ἐχθρὸ,
ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Φακὴς ζαλίζεται ἀπὸ τὸ χτύπημα, κλονίζεται, χάνει τὴν ἰσορροπία

του καὶ πέφτει, παρασύροντας μαζὶ του καὶ τραπέζι καὶ καρέκλες καὶ παραβάν.

Ἡ ἀρκούδα μόνο μένει ἀκίνητη καὶ . . . κατὰπληκτη!

Ἄλλὰ μήπως τὴ βλέπουν μέσ' στὸ σκοτάδι ποὺ βασιλεύει τώρα στὴ σάλα;

—Χαθήκαμε! φωνάζουν οἱ δεσποινίδες Παγισάνου μαζὶ.

—Φύγετε! φύγετε γιὰ νὰ σωθῇτε! τοὺς πιδοῦναι ὁ Φακὴς.

—Ποῦ πῆγε ἡ ἀρκούδα; τὸν ρωτᾷ σιγὰ ἡ δεσποινὶς Ὀλυμπία.

—Ὁ Θεὸς τὸ ἔχει! . . Φύγετε! . .

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΙΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΘΕΛΗΣΙΣ!

*Αγαπητοί μου,

ΕΙΝΑΙ κάμποσος καιρός που έλαβα απ' τη Σύρα κάποιον βιβλίο. «Ορθρος» επιγράφεται κι' είναι συλλογή ποιημάτων ενός νέου, ενός παιδιού να πω καλύτερα, που ονομάζεται Γιάννης Μελάς. Δεν τα διάβασα κι' όλα, μα μου φαίνεται πως τα πρωτόλεια αυτά δεν είναι και τίποτα έκτακτο. Το ίδιο είπαν κι' άλλοι που τα διάβασαν. Το βιβλίο λοιπόν του παιδιού θα περνούσε δλωσ-διόλου απαρατήρητο, αν δεν είχε κάτι άλλο που το κάνει μοναδικό. Είναι τυπογραφημένο απ' το παιδί το ίδιο.

Πώς; ο μικρός ποιητής είναι εργάτης-τυπογράφος: «Ω, μα κι' αυτό δεν θάταν τίποτα έκτακτο! Πολλοί ποιηταί, στα νιάτα τους, έκαμαν και τυπογράφοι, όπως μπορεί να κάμω κι' υπάλληλοι ή υπηρέτες. Νά, ο Κώστας ο Κρυστάλλης, ο ξεσχος έκεινος ποιητής, γιὰ πολλόν καιρό εργάστηκε ως στοιχειοθέτης σ' έν' αθηναϊκό τυπογραφείο κι' ίσως πολλά ποιήματά του, δημοσιευμένα σ' εφημερίδες ή περιοδικά, τα στοιχειοθέτησε έτσι ο ίδιος, πληρωνόμενος για την εργασία αυτή σάν τον διπλανό του τόν εργάτη. Ο Γιάννης Μελάς όμως δεν ήταν ποτέ στοιχειοθέτης έγεινε. Κι' έγεινε μόνο και μόνο για να μπορέση να βγάλει το πρώτο του βιβλίο, που άλλοιωτικά θα του ήταν αδύνατο. Κι' όχι μόνο στοιχειοθέτης έγεινε, παρά και πισστής, και μελανωτής, και διαλυτής ακόμα. Όλη την τυπογραφική εργασία την έκανε μόνος του. Απλούστατα γιατί δεν είχε να πληρώση να του την κάνουν άλλοι. Αυτό δεν είναι αλήθεια κάτι έκτακτο και συγκινητικό; Και δεν κάνει μοναδικό το βιβλίο τούτο, που άλλοιωτικά θα περνούσε απαρατήρητο;

Ένας κριτικός έδω το κατηγορήσε. 'Ιδές, είπε, για τι το παιδί αυτό ξόδεψε τόση θέληση και τόση επιμονή: για να βγάλει ένα βιβλίο που δεν αξίζει τίποτα, για να ικανοποιήση μια πρόωρη φιλοδοξία του, αστήρικτη δλωσδιόλου και γελοία. 'Αλλά έμένα με συγκινεί. Έγώ βλέπω ένα παιδί που είχε μια φιλοδοξία, έναν πόθο, ένα όνειρο: να μαζέψει τα πρώτα του ποιήματα και να τα τυπώση. 'Αδιάφορο αν για την αξία τους ήταν γελασμένο. Πόσοι, και πιο μεγάλοι, δεν είναι το ίδιο! Καθένας, βλέπετε, νομίζει πως τα έργα του είναι κάτι τί. Και ίσα-ίσα για να χύνη αυτή την ιδέα, αυτή την πεποίθηση, ο μικρός ποιητής, ο φτωχός, κατόρθωσε αυτό τον άθλο της θέλησης και της επιμονής: να μάθει την τέχνη ο ίδιος και,

με τι κόπο, Θέ μου, με τι αγώνα, να τυπώση δλάκερο βιβλίο μονάχος του. Είναι συγκινητικό, είναι παραδειγματικό, είναι όρατο! Και, τι τα θέλετε! ή όμορφα αυτής της πράξης δίνει και μια όμορφα στα παιδικά πρωτόλεια τα ίδια. Τα διαβάσει κανείς με πολλή συμπάθεια, όταν ξέρη τι έστοίχισε στο μικρό ποιητή ή έκδοσή τους.

'Αλλ' ως ακούσουμε πως διηγείται αυτή την ιστορία κι' ο ίδιος. Στο τέλος, δικαιολογούμενος που το βιβλίο του είναι τόσο μικρό, — 70 μόνο σελίδες, — και δεν περιέχει παρά ένα μέρος της δλης του «ποιητικής συγκομιδής», λέει: «Όταν ο συγγραφέας ενός βιβλίου δεν έχει την τύχη να του παίρνουν την έσοδεία του νου του οι πρωτευσιστάνοι έμποροι, (θέλει να πη, όταν δεν βρίσκει έκδοτη), «κι' αναγκάζεται ο ίδιος, στη γωνιά κάποιου σκοτεινού, παμπάλαιου έπαρχιακού τυπογραφείου, μ' όλα τα νιάτα του, παραβλέποντας» (στερούμενος θέλει να πη) «κάθε είδους απόλαυση, να σκοτώση» (να θυσιάση θέλει να πη) «μήνες δλόκληρους δουλεύοντας και, αρχίσιος στη δουλειά στοιχειοθέτης, σελοποιός, μελανωτής, διαλυτής ακόμα ο ίδιος, δαμάζοντας έναν όγκο από εκατοντάδες χιλιάδες οκάδες παλιούσι-δερ, — που στην οδία να το λένε χειροκίνητον πιστήριον τύπου Γουτεμβέργγιος, μα που να το παίρνει καλότερα για έλαιουτριβείο, — να καρφωθεί στη δουλειά αυτή», (ο συγγραφέας δηλαδή), «γυφτική δουλειά, επίμονα, εκεί, για να βγάλει το βιβλίο του όχτώ-όχτώ σελίδες — βέβαια, ένας που θα πάθαινε ένα τέτοιο ξεθέωμα, με κίνδυνο να πάθαινε κι' ή υγεία του, θάχη την πρόβλεψη να συντομέψη το βιβλίο του κατά το δυνατότερο. Κι' έτσι έγεινε.»

Παρακάτω, δικαιολογεί και την άθλια ποιότητα του χαρτιού του. Προμηθεύτηκε κατ' εξαίρεση απόκομματα χαρτιού αθηναϊκών εφημερίδων, που ο πράκτορας του τύπου τα πουλάει σε μπακάλιδες με την οκά. Γιατί για ναγόραζε, λέει, χαρτί της προκοπής, «θα έθελε πολλά λεφτά κοντά-κοντά βαλμένα». Και προσθέτει: «Ένας ήταν ο σκοπός: να βγούμε λίγα δείγματα της εργασίας μου σε βιβλίο: Δυό βρέθηκαν τα ποτελέσματα: βγήκε το βιβλίο, έμαθα κι' εγώ την τέχνη της Τυπογραφίας.»

Δεν είναι λιγότερο, μα την αλήθεια, συγκινητική κι' ή βιογραφία του μικρού ποιητή. Τη βρίσκω σ' ένα σημείωμα, στην τελευταία σελίδα: Γεννήθηκε στα 1908, τόν 'Ιούνιο, σ' ένα βιθυνιακό χωριό της 'Ασίας, στο Μεσοχώρι, κοντά στη Νίκαια. Στα 1920, δώδεκα χρόνων, ξεφεύγοντας τις σφαγές, έφτασε στη Σάμο, όπου φοίτησε στην 'Εμπορική Σχολή του Καρλοβασίου. Στα 22,

το προσφυγάκι εξακολούθησε τα έμπορικά του στη Σύρα και στην 'Αθήνα. Μή έχοντας όμως κλίση στο έμπόριο, πήγε και στο Γυμνάσιο και τώρα σπουδάζει στο Πανεπιστήμιο Νομικά. Στα 25, όταν τύπωνε αυτό το βιβλίο, ήταν δεκαεφτά χρόνων παιδί. 'Αλλά τα ποιήματα του «Ορθρου» τάχε γραμμένα προτούτερα. Καθούτο λοιπόν παιδικά, Έβρει, έκτος από τα 'Ελληνικά του, 'Αγγλικά, Γαλλικά, 'Αρμένικα και Τούρκικα. Σε «περασμένα χρόνια», — πόσο περασμένα, Θέ μου; — έδραζε τα παιδικά περιοδικά «Αίγλη» και «Μαθητόκοσμος», και τελευταία το λογοτεχνικό «Πυρσός». Τώρα, ως φοιτητής, διευθύνει στη Σύρα και την... πολιτική έφημερίδα «Ελευθερος 'Ανθρωπος!»

Βλέπετε λοιπόν πουθενά να ήταν τυπογράφος, στοιχειοθέτης ή πιστής το φτωχό αυτό παιδί; Όχι. Έγεινε μόνο για να τυπώση και τυπώνοντας το πρώτο του βιβλίο. Που σημαίνει ότι όλα τα κατορθώνει κανείς όταν έχει τη θέληση που χρειάζεται. Το παιδί αυτό, σ' αυτή την περιστάση, την είχε. Κι' αν θα την έχη και σ' άλλες περιστάσεις της ζωής του, ω, στη ζωή του θα κατορθώση πολλά!.. Ένα μόνο δεν ξέρω: αν θανάσιχθη ποτέ και μεγάλος ποιητής. Γιατί όπως λέει κι' ο Ντωντέ, μιλώντας για τόν Νταρζαντόν, μόνο στην ποίηση ή θέληση δεν είναι το πάλν. 'Αλλά τί σημαίνει; Χρήσιμοι στόν κόσμο δεν είναι μόνο οι ποιηταί. Μπορεί κανείς να κάμη τόσα άλλα πράγματα, χρησιμότερα από όμορφους στίχους! Και για τα περισσότερα απ' αυτά, ή θέληση είναι το πάλν!

Σας δοπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τόν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

Τί μακρύ, τί στενόχωρο, τί μελαγχολικό φάνηκε κείνο το γεύμα στόν Τζάκ! Κανέναν δεν τόν έπρόσεχε, κανέναν δεν τόν άκουγε. Ούτε αυτός καταλάβαινε τί έλεγαν εκείνοι οι δυό.

Έμάντευε όμως, προαισθανόταν, πως ό,τι έλεγαν, ήταν για κακό του.

Νά, καθισμένοι τώρα στο σάλονι, μπροστά στο τζάκι, κάνουν σχέδια για το μέλλον... Ο ποιητής, σιγανόφωνα, μελαγχολικά, εξιστορεί στη θαυμαστριά του, που έμαθε πιά να τόν άκούη χωρίς να τόν διακόπτει, τη θλιμμένη παιδική του ζωή. Της λέει και για τούς αγώνες του στη λογοτεχνία. Της λέει και για το βιβλίο που τύπωσε και για τάλλα που σκοπεύει να γράψη και να τυπώση. Είναι ή «Κόρη του Φάουστ», το άριστο έργομά του, σχεδιασμένο από καιρό· είναι

ακόμα δυό συλλογές ποιήματα, μια λυρική και μια σατυρική.

'Αλλά δεν θα μπορέση, λέει, να ποτελειώση ή να έπεξεργασθή τα μεγάλα αυτά έργα, παρά όταν θάχη ήσυχία, άνεση, γαλήνη. Έθα τάποκτήση αυτά, όταν θα παντρευτή. Και θα παντρευτή, όταν πεθάνη ή γριά θεία του στην έπαρχία, που σίγουρα θα τού αφήση μια καλή κληρονομιά...

Ο ποιητής τότε θα εγκατασταθή σ' ένα προάστειο, σ' ένα χωριό, πάντα κοντά στο Παρίσι, μα στην έξοχή, στη φύση, που θα τόν γαληνέυη και θα τόν εμπνέη... Πόση εργασία θα κάμη!.. Θάχη και τα μέσα να τυπώνη τα βιβλία του. Έπειτα οι έκδοτες θα τόν παρακαλούν. Θα δεχασθή, θα πλουτήση, και μάλιστα καθόλου άπθανο να γίνη μια μέρα και 'Ακαδημαϊκός, αν κι' αυτό δεν τόν θέλει καθόλου, γιατί ή Γαλλική 'Ακαδημία, το σωματείο τάχα τών 'Αθανάτων, είναι τώρα ξεπεσμένη: εκλέγουν όποιον τύχη...

Τί σημαίνει αυτό; τού άπαντα με συγκίνηση ή 'Ιδα. Έσείς πρέπει να γίνετε 'Ακαδημαϊκός! 'Αν ή 'Ακαδημία είναι ξεπεσμένη, τόνόμά σας πάλι θα την σηκώση. 'Ω, βεδιότατα!

Ο Τζάκ, ξεχασμένος στη γωνιά του, τούς βλέπει. Πότε άκούει τί λένε, πότε δεν άκούει: πότε καταλαβαίνει τα λόγια τους και πότε τού φαίνονται κινέζικα. Πάντα όμως μαντεύει, πάντα προαισθάνεται το κακό που τόν περιμένει, απ' αυτή την όμιλία. Κι' είναι τόσο λυπημένος!..

Νά πηγαιναν τουλάχιστο στο θέατρο, όπως άλλες βραδιές, ή στο κοντσέρτο... Θα έδινε κόσμο, θα άκουγε μουσική, θα διασκεδάζε... 'Αλλά ίσα-ίσα μια στιγμή που το συλλογίζταν αυτό, ή μητέρα του, σά να τόν θυμήθηκε ξαφνικά, γύρισε και τού είπε:

— Νύσταδες, παιδί μου;.. Μα έχεις δίκιο... είναι ώρα να κοιμηθής!..

Και χωρίς νακούση τη διαμαρτυρία του Τζάκ, — ά, όχι! δεν ένύσταξε καθόλου! τόσο νωρίς θα κοιμόταν; — χτύπησε το κουδούνι και παρουσιάστηκε ή Κωσταντίνα.

— Πάρε το παιδί, της είπε· Τζάκ, καληνύχτισε τόν κύριο Νταρζαντόν.

Ο Τζάκ, συνειδησμένος πάντα νακούη, ούτε σκέφτηκε καν να κάμη αντίσταση μπροστά στόν ξένο, τόν έχθρό. Και σηκώθηκε, και τόν πλησίασε, και τού έστεινε το χέρι:

— Καληνύχτα σας, κύριε...

— Καληνύχτα, παιδί μου.

Τόν είπε «παιδί του», τού χάιδεψε κιόλα τα ξανθά μαλλιά. Ο Τζάκ όμως δεν αίσθανόθηκε παρά το κρύο εκείνο που αίσθανόταν βαθιά στην ψυχή κάθε φορά που αντίκρυζε τόν γαλανό βλέμμα αυτού τού ανθρώπου...

Κι' άργησε πολύ να κοιμηθής κείνο το βράδυ.

Δεν είχε άδικο το παιδί: Κείνο το βράδυ κλειστήκε ή συμφωνία που θα τόνκανε τόσο δυστυχισμένο. Ο ποιητής κι' ή μητέρα του, — ο έχθρος — και τόν πιά αγαπημένο πρόσωπο που είχε στόν κόσμο, — έδωσαν μυστικά άμοιβαία υπόσχεση γάμου. Η χήρα ντέ-Μπαρνανσύ θυσίαζε πρόθυμα τόν Παρίσι της και, — χωρίς να τόν καταλαβαίνη αυτό, — θυσίαζε και τόν παιδί της. Θα καθόνταν οι δυό τους στην έξοχή, σ' ένα μικρό, όρατο σπίτι, που ήταν πάντα τόνειρο τού Νταρζαντόν. Θάχε κόκκινα κεραμίδια, άσπρους τοίχους, πράσινα παράθυρα, πρασινάδες άπέξω και μια λατινική έπιγραφή στο υπέρθυρο: *Pauvre domus, magna quies. (Μικρό σπίτι, μεγάλη ήσυχία.)* Και τόν Τζάκ, που για την ώρα δεν θα μάθαινε τίποτα, — «ήταν δλωσδιόλου περιττό», είπε ο Νταρζαντόν, — θα τόν άφιναν οίκότροφο στόν Μορονβάλ, ως που να τελειώση τις σπουδές του. Ο ποιητής δεν άγαπούσε τα παιδιά· ο ποιητής δεν ήθελ' ένα ξένο παιδί στο σπίτι του· ο

«Τι θώρα ή πρωινή εκείνη άμαξάα!..»

ποιητής δεν είχε τόση αυταπάρηση, ώστε να γίνη και καλός πατριός...

Από την ήμέρα εκείνη, έπαψε δλωσδιόλου να περιποιείται τόν Τζάκ στο Γυμνάσιο. Τί ανάγκη είχε πιά να φωνάζη κοντά του το παιδί και να τόν ρωτά για τη μητέρα του; Μήπως δεν ήταν πιά ο άρραδωνιαστικός της; Μήπως δεν μπορούσε να πηγαινέη στο παλατάκι τού βουλευτή τού 'Οσμάν όποτε ήθελε; Γι' αυτό κι' ή Κωσταντίνα δεν πηγαινε πιά τόσο συχνά να παίρνει τόν Τζάκ στο σπίτι. Η 'Ιδα που καταλάβαινε ότι ή παρουσία τού παιδιού ένοχλούσε τόν μέλλοντα πατριό, άπόφευγε όσο μπορούσε να τού δίνη αυτή την ένόχληση. Ούτε μια φορά στις δεκαπέντε μέρες δεν έβγαίνει απ' τόν Γυμνάσιο ο Τζάκ. Κι' έπειδή κι' ή μητέρα του, που είχε τώρα κι' άλλα καθήκοντα, δεν εύκαιρούσε πιά να πηγαινέη να τόν βλέπη τόσο συχνά, ο μικρός ήταν πολύ-πολύ λυπημένος κι' από μέσα του μισούσε τόν Νταρζαντόν, βέβαιος πως εξαιτίας του είχε γίνει αυτή ή τόσο δυσάρεστη άλλαγή.

Μα κι' ο Μορονβάλ τάχε τώρα με

τόν «άπιστο» φίλο του. Έπειδή ή κυρία κονιέσσα, ή ευγενικά διευθύντρια», δεν τού έδινε καμιά όριστική άπάντηση όταν της έκανε λόγο για τόν περιοδικό, ένόμιζε πως ο Νταρζαντόν, όχι μόνο δεν της μιλούσε θερμά γι' αυτή την υπόθεση, αλλά και την εμπόδιζε να κάνη τόν δάνειο, έτσι από κρυφό φόβο, για να μη γινόταν «διευθυντής περιοδικού» ο Μορονβάλ. Η αλήθεια είναι πως ποτέ δεν σκέφτηκε τέτοιο πράγμα ο ποιητής, που μόνο τόν Μορονβάλ και τούς άλλους ρατέδες δεν φθονούσε. Απλώς είχε συστήσει στην άρραδωνιαστική του να μην κάνη πολλά έξοδα περιττά. 'Αλλά κι' εκείνη ή ίδια έδλεπε τώρα την ανάγκη να βάλει ένα χαλινό στη σπατάλη της. Η περιουσία της είχε έλαττωθής σημαντικά. Ο Νταρζαντόν δεν είχε για την ώρα πεντάρα. Μόνο άμα πέθαινε ή θεία του, θα κληρονομούσε. 'Αλλ' αυτό μπορούσε και ναργήση. Και για να κάμουν τόν γάμο τους, δεν μπορούσαν βέβαια να περιμένουν τόν θάνατο της θείας! Αυτά συλλογίζόταν ή 'Ιδα και, από σπάταλη, είχε αρχίσει να γίνεται οίκονόμα.

'Αλλά όχι! Αυτή ή καίμενη ή θεία, που σ' όλη της τη ζωή βοήθησε αυτόν τόν ανιψιό, θα τόν βοηθούσε και σ' αυτή την περιστάση: Άρρώστησε άξαφνα βαριά και, καθώς ήταν πολύ γριά, πέθανε σε λίγες ήμέρες.

Τίποτ' απ' αυτά δεν ήξεραν στο Γυμνάσιο. Ο Νταρζαντόν δεν τούς είχε πει πως θα παντρευόταν. Και μάλιστα τόν τελευταίο καιρό, για ναποφεύγη τη γρίνια τού Μορονβάλ για τόν περιοδικό και τούς ένοχλητικούς ύπαινηγμούς για την «άδιαφορία» του, δεν πηγαινε πολύ ταχτικά να κάνη τόν μάθημά του. Είχαν λοιπόν να τόν ιδούν κάμποσες ήμέρες κι' είχαν αρχίσει να νάνησυχούν μην ήταν άρρωστος, όταν άξαφνα, μια μέρα, πήγε στο Γυμνάσιο ή κυρία Μπαρνανσύ. (Ακολουθεί)

ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

6.

Άγνη κορούλα, καρωπή παιούλα τού χειμώνα, 'Αμυδαλιά μου όλανθιστή, 'Όντας τόν δαίλε σέ θωρό, σά γελαστή μαντίνα, Περάει ή ψυχή μου, ο πόθος μου, στην όμορφή σου να λουστεί.

Στού μελτεμιού τού χαιδεμα ναζιάρικα ως όρθώνει Τα μυρωμένα σου κλωνιά, Κάποιο τραγούδι λέω πως λές.

Η τόν κορμί ψηλώνεις Πως άνθισες μονάχα σου στη βαροχειμωνιά;..

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Παράγρα. — Στην προηγούμενη Σωγραφία 5, οι δυό τελευταίοι στίχοι της πρώτης στροφής πρέπει να διορθωθούν έτσι: «Όσες φορές στη ύμνηση σέ φέρνω, σ' άνοιγό μου.» 'Επίσης στη δεύτερη στροφή, αντί «σάνθισες», να τανισθής «ανθισες» χάριν τού μέτρου.

Ἀνθρ. Τὸ ποίημα ὠραϊότατο! Ἀλλὰ πολὺ μεγάλο (θάπαινα μιά στήλη) καὶ πολὺ ἀνάμυλο σιχουρ- γικῶς. Δὲν μπορεῖ νὰ κανονισθῇ λίγο καὶ νὰ συτομευθῇ;

Ἐγκρίνονται: 71. «Χειμὼ ναί» τοῦ Χιονιοῦ.— 72. «Σ ἔφεις» τῆς Δέσφης.— 73. «Ἡ ευχρὴς η» τῆς Μορέλλας.— 74. «Ὁ Διδόλος μεταμορφώθηκε» τοῦ Σανθίππου.— 75. «Τὸ μαθημένο Ἡμερολόγι» τοῦ Κλέης Ἀθήνα.

Κί, ἔπεται συνέχεια.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Ὁδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνα- νευταί, ἐν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τοῦ δικαιώματος δε. 10.—Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανευόμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1926. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α, ἀνήκουν εἰς ἀγρία καὶ δσα ἀπὸ Κ, εἰς κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Κολοκοτρῶ- νης, ἀ. (1/). Ἰδαίλιστρια, κ. (ΚΣ). Πολύβιος, ἀ. (ΒΔ). Αἰμων, ἀ. (;). Ταζάν, ἀ. (ΝΠ). Ἀργυρόπτερος Κόρη, κ. (ΑΠ). Κόρη τῶν Ἀθη- νῶν, κ. (ΑΠ). Αἰγινή, Ἀνρίτας, ἀ. (ΠΚ). Βενκολαμισμένος Κό- μης, ἀ. (Ἐν. Βουκ.). Ἀγριμένος Ὠκεανός, ἀ. Περίβιν ἢ Περιοπού- λα, κ. (ΚΤ). Κύμα τοῦ Ἐβρου, ἀ. (ΤΠ).

Ἀναγνώσεις Ψευδωνύμων: Τριανταφυλλένιο Μπουνετάι, κ. Ἐάνθιππος, ἀ. Δεῖλα, κ. Ζιζάνιον τῆς Περίας, ἀ. Αἰματοβαμμένη Δόξα, ἀ.

Ἡ Διάπλασις ἀδοπάζεται τοὺς φίλους τῆς: **Βικτωρίαν Α.** **Συντίκα** (τί λές! ἕνα χρόνον ἔκα- μες νὰ μοῦ γράφης; παλι καλὰ ποὺ δὲν με ἔχασας; ὅχι, Π. Πνεῦ- μα χρυσόδετο δὲν ἔχω; δὲν δάνω πιά βιβλία, γιατί κοστίζουν πολὺ) **Συρανὸν** (θεῶα σοι ὁ Θεὸς ποὺ με θυμήθηκες καὶ σὺ! ναί, κί' εἶδ' ὅπως ἔχουμε νιόνα καὶ κρύα... μαρτυτίκα!) **Σκλαβωμένην Ἐρυ- θραίαν** (ἔστειλα περαστικά) **Δι- γενή Ἀνρίταν** (αὐτὸ σοὶ εἰδιάλεξα καὶ χαίρω πολὺ) **Ἐρημικὸ Ἀερο- γιδίον** (πόσα δυστυχήματα, παιδί μου! ἔχεις δικιο, παλι καλὰ ποὺ με θυμήθηκες καὶ τώρα ἀλλὰ προ- πάντων σ' ἐχαριστῶ ποὺ μ' ὄλ' αὐτὴ δὲν θέλησες νὰ μὰρψας) **Πνε- μένην Ψυχὴν** (μόνο καμμιὰ δε- καριά συνδρομητὰς ἔχω ἐκαί, ἀνφ ἔπρεπε νάχω ἐκατό! γιὰ τὰ ἔδσηκα διάβασες τὸν Ὀδηγὸ ὁ Ὀδὸς Φώ- σκολος δὲν ἔβγινε Ἰταλός, ἀλλὰ ἦταν γεννήθηκες δηλαδὴ στὴ Ζά- κυνθο ἀπὸ Ἰταλὸ πατέρα—Δαλμα- τό, καὶ μητέρα Ζακυνθία—συγ- γανεῖς του, ἀπὸ τῆς μητέρας του, ὅ- πάχουν ἀκόμα στὴν Ζάκυνθο; ἀλλὰ δὲν ἔβρω ἂν ὑπάρχουν καὶ στὴν Ἰταλία!) **Κοκκινόσομφνην** (νὰ δια- βάζεις τὸν Ὀδηγόν, νὰ ἰδῇς πῶς στέλλονται αἱ λύσεις) **Α. Γεροκω- στόπουλον** (εὐγε! πριμιν!) **Γλυ- κὸ Χαμόγελο** (ἔλαβα, ἐχαριστῶ, λυσόχαρτο ἔστειλα) **Ζιζάνιον τῆς Περίας** (ἐχαριστῶ καὶ τ. ὠραίο δελτίο!) **Φαίδραν** (Π. Θέατρον **Ἐταμπολιτῆν** (ἐχα- ριστῶ πολὺ) **Γ. Μάσαν** (ἐχα- ριστῶ πολὺ) **Ἐδὼ ἢ Πεντηκονταετη- ρίς τοῦ Παλα.δ** ἀναβλήθη γιὰ (το 1897) **Δέσποινα Ἐδθυμιάδου** (τί χαρὰ λοιπὸν τοῦ χρόνου!) **Σο-**

φίαν Χαλκουτσάκη (ἐχαριστῶ- ἔδομαι ἐπιτυχία) **Ὁρσετιάδα** (ναί! σὲ ὅλα ναί!) **Ἀνρίταν** (χαίρω, ἔκα' μες πολὺ καλὰ, νὰ μοῦ γράφης) **Πύρρον** κτλ. κτλ.

Παναχοῦ Παρῶν, Π. Σ. Σκού- τηρην, Ἀετὸν τῶν Θαλασσῶν, Κρινάκι (ἔστειλα).

Νυφούλαν τ' Οὐρανοῦ, Ἡλιο- γέννητην, Μη-με λησμόνει, Γερο- τραχανᾶν, Ἐρημικὸ Ἀερογιδίον, Ἐδρώταν, Φουρτουνιασμένην Θά- λασσαν, Ἐλπιδοφόρον, Ἀγνήν Ψυχούλαν, Ὁρσετιάδα, Παντα- χοῦ Παρῶν (Π. Πνεύματα καὶ κομ- μάτια σας γιὰ τῆ Σ. Σ. ἔλαβα! θὰ τὰ διαβάσω με τῇ σειρά τῶν)

Εἰς ὁδὰς ἐπιστολὰς ἔλαβα μετ' τὴν 1ην Μαρτίου, θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΡΧΗ τοῦ νέου 225 Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 6 Μαΐου]

190. Λεξιλόγιος

Πόλι μικρὴ, μὰ γνωστὴ τόσο γιὰ κάποιον πούγενε κεῖ γάμο, Μ' ἕνα αἰσθητήριο θὰ ἐνώσω Κί' ἐνδοξο ἦρωα θὰ κάμω.

Μηλολόγη

191. Στοιχειόγραφος

Ἄδικα κάνω τὸν κόπο Κεφαλή, λαιμὸ νὰ βγάλω: Νῆσος ἦταν καὶ τὸ πρῶτο, Νῆσος εἶναι καὶ τὸ ἄλλο.

Γλυκὸ Χαμόγελο

192. Μεταγραμματισμός

Τὸ τέταρτο κάποιου νησιοῦ Θὰ τὸ ἀντικαταστήσω Κί' εὐθύς θὰ τρέξω πρὸς αὐτό, Τῇ δίψῃ μου νὰ σβύσω.

Διαβολικὸν Ροδιτάκι

193. Ἀναγραμματισμός

Ὁ Θεὸς με κατηράσθη, Τί τῇ θέλω τῇ ζωῇ μου; Καὶ γιὰ νὰ πεθάνω τώρα, Συνταράξω τὸ κορμί μου. Μ' ἄλλο τί δὲν κατορθώνω Ὑστερ' ἀπὸ τόσους κόπους, Παρὰ νὰ γινῶ μιὰ χώρα Ποῦχει κίτρινους ἀνθρώπους.

Βιολέττα

194. Δημῶδες Ἀἰνίγμα

Κλεινὸν τὸ σεντουκάκι μου Καὶ κρόσια μέ σουν ἔξω.

Ἠλιόβαλτη

195. Γωνία

***** = Βασιλεὺς τ. Ἀθηνῶν.
***** = Προφήτης.
**** = Ἱερὰ ἀκρόπολις.
*** = Δυνητικός.
** = Ζῶον.
* = Σόμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Γαλαξίας

196—200. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι- ἐνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματι- σμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

ἀμμή, δερμα ταύρος, κηλίσς, ἔλος.

Φαρή Γ. Σταυροπούλου

201. Διπλὸ Κεφάλι

Διὰ τῆς προσθήκης ἐνὸς οἰου- δήποτε γράμματος εἰς τὰς κάτω- θι λέξεις, νὰ σχηματισθοῦν ἄλ-

λαι τόσαι, τῶν ὁποίων τὰρχικὰ νάποταλοῖν χόρτον σαλατικόν:

ἔρμα, ἴδιος, Ἀγᾶς, ῥέπω, ὕλη, ἔλος, βέλος, αὐλός.

Ξάνθιππος

202. Διπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζη- τουμένων λέξεων ἵποτελοῦν θα- λάσιον θεόν, τὰ δὲ τρίτα γράμ- ματα ἀρχαίαν περιφρημον πόλιν.

1, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 2, Πα- ράγων τοῦ ῥέω, ἐπὶ ποταμῶν, ἢ ἀρχαῖος λιμὴν τῆς Ἰθάκης· 3, Θεὸς τῶν Ρωμαίων· 4, Παρά- φρων· 5, Κραυγὴ ζῶον· 6, Πο- ταμὸς τῆς Αἰνιπτοῦ.

Διοθηματικός Συνθέτης

203. Φωνηεντόλιπον

δν-θμς-ββν-τιτ-λπν

Κορηλίας Ποιητὴς

204. Γεῖφος

τ	ελ	ελ	οφ	οφ	αν	αν	
	αδ		ος		ι		7
τ	ελ	ελ	οφ	οφ	αν	αν	
			οφ		αν		

Χρυσὴ Καρδιά

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

205—207. Cinéma-Rébus

1.—Φίλος, εἰς, ἐκαί.
2.—Τροχός, εἶναι, οὐτε.
3.—Ἀπὸ ἐδῶ.
Ἐὰν μεταφρασθοῦν γαλλικὰ καὶ προφερθοῦν γρήγορα αἱ ἀνωτέρω λέξεις, θάκουσθουν τρεῖς πόλεις τῆς Γαλλίας.

Μυστηριώδης Ἰππενς

208. Rébus

Tu—ou—Tu
Mal—tu—Mal
Pas—n'y—Pas
Rai—j'y—Rai

Γλυκὴ Ἀνάμνησις

ΔΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 51

747. Πλατίνη (πλάτη, νή.) —
748. Σιγῶ (σύ, γῶ) — 749. Τρά- γος—κύνος. — 750. Ροφός—φόρος. — 751. Πάπας—παπάς.

752. Π 753. Ὁ κόρος, ἢ ἌΝΑ κόρη (τοῦ ὀφθαλ- μοῦ), τὸ κῶρο. — 754. ἈΝΑΞΙΟΣ Ὁν ἔσθ' ὕγείας κρεῖτ- τον οὐδὲν. (Ἡ ἀνάγκη κατὰ διαγωνίους ἐξ ἀρχῆς, πότε ἐκ τῶν κάτω καὶ πότε ἐκ τῶν ἄνω) — 755—756. 1. Πίστνε καὶ μὴ ἐ- ρεῖνα. 2. Ἡ κλώσσα κλωροῖσι ποῦκανε ταῦτό. — 757. Εὐχὴ γο- νιοῦ ἀγόρας καὶ στὸ βουνὸ ἀνέ- βα. — 758. Ἡ μέλισσα κάνει μέλι (ι με λι, σὰ κᾶν, ι με λι.) — 759. Πάταξον μὲν. ἀκουσον δέ, (patte axe. on mène, à cou son dé.) — 760 Car aime elle a (γιατί ψυχὴν ἔχει) — κλωρομέλα.

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταυνίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἑως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δε. 6 (τὸ ἐλάχιστον ἐί- ρημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 30 λεπτὰ ἢ λέξεις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαία δραχ. 1. Ὁ χαριετὸς στίχος δραχμὰς 3. Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

(ΚΣΤ'—206)

Ἑλληνικὴ Ἀναγέννησις, βραβεῖον ἐλ- λη. φθ. Θερωδὸς ἐχαριστῶ. Σανθί- Παναχοῦ Παρῶν, Ἐάνθιππος, Νεραῖδα, γιατί δὲν ἀπαντᾷτε;

Γλυκὸ Χαμόγελο

(ΚΣΤ'—207)

Πρωτομπαίνοντας στὸ Διαπλαστικό- σμο χαίρετὸ δλους καὶ ὅλες.

ΜΗ ΜΕ ΑΙΣΜΟΝΕΙ

(ΚΣΤ'—208)

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ «ΓΕΡΟ-ΤΡΑΧΑΝΑ»

ΚΑΡΤΩΝ-ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

Προσοχή! Προτιμῶ τοπιεῖα. Γραμμα- τόσημα ἀρχαῖα Ἑλληνικά, ξενικά. Συμμετοχὴ διδραχμὸς. Προθεσμία μὴ νας. Βραβεῖα ἱκανοποιητικά. Δίσις: (ΚΣΤ'—168).

(ΚΣΤ'—209)

«ΕΝΩΣΙΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ»

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ Α' ΕΞΑΜΗΝΟΥ

Πρόεδρος: ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Γ. Γραμμα- τεύς: ΒΡΥΚΟΛΑΚΙΑΜΕΝΟΣ ΙΠΠΟ- ΤΗΣ, Ταμίας: ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

Τ Μ Η Μ Α Τ Α

Ἀποκαλύψαν: ΣΚΟΤΕΙΝΟΣ ΒΡΥΚΟ- ΛΑΚΑΣ, Αἰανωνιστὴν: ΑΡΧΩΝ ΤΩΝ ΒΡΥ- ΚΟΛΑΚΩΝ, Ἐσπαθώματος: ΒΡΥΚΟΛΑ- ΚΙΑΜΕΝΟΣ ΚΟΜΗΣ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΑ

Ἀθηνῶν: ΚΑΡΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ. Πόλου: ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΜΕΝ. ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ. Προσεχὼς: ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ! Μικρὸ Ἀδρε, Μεγάλε Ναπολέοντα, ἀρ- χίσας πύρ! Περιμένονεν! Ζητοῦμεν ἀντιπροσώπους. Δίσις: (ΚΣΤ'—35).

(ΚΣΤ'—210)

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ (ΚΣΤ'— 75). Βραβεύονται: Γλυκὸ Χαμόγε- λο, Μέλισσα, Κέοβρος. Λοιποὺς ἐχα- ριστοῦμεν. Στείλατε Δίσιν καὶ ταχυ-δρομικά.

Βυζαντινὸ Ἀστρο, Μονάκριβη

(ΚΣΤ'—211)

«ΛΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΙ»

Προκηρύσσουμε Β' καὶ Γ' ΜΕΓΑΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ: α') ΓΕΛΟΙΟ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΚΑΡΤΩΝ, β') ΤΟΠΕΙΩΝ. Προθεσμία ἡμέρη, συμμετοχὴ μὲ νόδραχμὸς. Θὰ ληφθῇ ὅπ' ὄψει ἡ ποιὴ- τὴς καὶ ποσότης. Βραβεῖα ΕΚΑΕΚΤΑ Δίσις μέσφ τῆς δ' Ἀρνοστολῶ ἀντι- προσώπων μας! Εὐάγγελον Βόνταν (διὰ Αἶδα Ροδοδάκτυλην Ἀδύην) Ἀργοστό- λιον.

ΠΕΡΙΜΕΝΟΥΜΕ ΑΠΟ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΟΛΕΣ Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν ΚΕΛΕΡΜΑΝ

(ΚΣΤ'—212)

Ἀθόρυβα κί' ἐλθαικὰ φιλῶ τὰ χεῖρά καὶ ποὺ δούλεψαν γιὰ μένα στὸ Δημοφίρισμα, εἰτε ἀπ' ἀνάγκη σπρω- γμένα, εἰτε ἀπὸ ἀνάγκη ἐπίδειξης.

ΙΑΝΙΣΜΟΣ

(ΚΣΤ'—213)

«ΛΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΟΦΟΡΟΙ»

Παῖδασι, βραβεῖα λάβαμε ἔδχαρ- στοῦμε. Μισρόκοσμε, ἐχαριστοῦμε περιμένονμε.

(ΚΣΤ'—214)

Ονειροὺς τῆς Κύπρου, Ρενέ, Πριζονέ- ρη Ἰντερπορ, με τιμᾶτε με τὴν ἀλ- ληλογραφίᾳ σας. ΔΕΙΛΑ (Δίσις: Pharmacie Normale, Reschi Pers).

(ΚΣΤ'—215)

Ἡ ΔΕΙΛΑ με τὴν ΔΕΙΛΑ ΧΑΝΟΥΝ δὲν ἀρμόζει ν' ἀλληλογραφῇσιν (ΚΣΤ'—216)

Τὸ Ζιζάνιον τῆς Περίας ἀνταλλάσσει Μ. Μυστικὰ καὶ γραμματόσημα μὲ δλους. Γλυκὸ Χαμόγελο, γιατί δὲν ἀπα- ντᾷ; δὲν ἔλαβες τὸ βραβεῖο;

(ΚΣΤ'—217)

Ὡς καινούργια Διαπλασοπούλα στὴν Λὸ ἕνα χαίρεταιμὸ σ' ὅλους. Παναχοῦ Παρῶν, Σανθίππος, Γλυκὸ Χαμόγελο, γιατί δὲν ἀπα- ντᾷς τὴν ἀλληλογραφίᾳ σας. ΠΕΡΙΒΙΝ ἢ ΠΕΡΙΣΟΠΟΥΛΑ